Ч. 15. Пятниця 3 лютого (21 січня) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державної. — Внутрішні відносини в Росиі. — Цар не хоче мира. — Справа Максима Ґоркого. — Росия не хоче мира. — З поля війни.

Велику часть оногдашного засіданя палати послів заняло пильне внесенє пос. Берґера, поставлене в справі смерти сьвященика о. Петрана в Міттербурзі в горішній Австриї, котра дала Всенімцям причину до нашестий на католицке духовеньство. Берґер домагав ся вияснення від правительства, бо казав, що тіло поховано без докладного розсліджения смерти, а не можна припустити, щоби то було самоубийство, позаяк на тілі мали бути рани і померший лишив богато листів, котрі десь поділи ся, а з котрих можна би було довідати ся причини смерти. Управитель міністерства справедливости відповів на то, що при оглядиню тіла не добачено ніяких ознак якогось насильства, противно, все промавляло за тим, що Петран утопив ся, отже можна лиш було припускати, що то було або самоубийство або нещаслива пригода. Впрочім треба справу лишити судови. По промові ще кількох бесідників, відкинено пильність внесения 96 голосами против 57 і приступлено до дальшої дебати над законом запомоговим.

Яко ґенеральний бесідник промавляв пос. Гнівош і обговорював відносини в Галичині та домагав ся розділу запомоги відповідно до потреби та щоби запомогу розділювано не лиш в готівці, але й в натураліях. Наконець обговорював бесідник справу пожарів, особливо у всхідній Галичині, де погоріло 680 сіл і домагав ся примусового обезпеченя від огню і граду. Опісля приступлено до специяльної дебати і завела ся дискусия над § 1. На тім перервано дискусию.

Президент міністрів др. Ґавч предложив проєкт закона в справі зміни і доповненя закона промислового. — Пос. Вольф інтерпелював президента в справі вислїду виборів на Угорщині. Президент упоминав єго кілька разів, аж наконець відобрав єму голос, а палата на відклик Вольфа до неї затвердила рішенє президента.

Цар наконець рішив ся приняти депутацию робітників в Царскім Селї. Стало ся то здаєсь за посередництвом петербурґского митрополита Антонія на жаданє робітників з Колпова коло Петербурга. Що се принятє буде мати значінє лиш звичайної формальности, то о тім не може бути й сумніву. Инакше було-би то виглядало, як би цар був рішив ся приняти депутацию в Зимнім двірци перед звістними подіями. Не було би тоді прийшло до проливу крови і значінє принятя було би мало якусь вагу.

В цілій Росиї заворушило ся, а коли тепер розрухи трохи притихли, то се лиш на короткий час і загально говорять, що в недалекім часї можна сподївати ся ще грізнійших подій. В Лодзї страйк ще не скінчив ся, але спокою не нарушено. В Катеринославі застрайкували складачі друкарскі і часописи перестали виходити. Також і робітники фабрик зелїза Александрівскої і Бляньскої розпочали страйк. В місточку Кринки, гроденьского округа, товпа, зложена з 2000 людий, напала на почту, на будинок міский і на склад вина та наробила великої шкоди. Знищено також проводи телеґрафічні. Спроваджене войско зробило порядок.

В справі Ґоркого вислав кн. Сціпіо Борґезе письмо до царя з підписами 60 італїяньских послів, в котрім сказано: „Підписані заступники італїяньского народу висказують надію, що житє Максима Ґоркого і єго знаних і незнаних приятелів буде шановане, через що правительство росийске ощадить людскости нових прикростий“.

Причиною арештованя Ґоркого єсть слідуюча подія: В день перед кровавими розрухами в Петербурзі явила ся у міністра справ внутрішних кн. Мірского депутация зложена з 11 людий, а між иншими належали до неї Ґоркий, Анненьский, Арсеній, Мякотін, Єссен, Набоков, Кедрін і Кареєв. Депутацию приняв був ад'ютант кн. Мірского і сказав їм, що мі-

2)

Найменші держави в Европі.

(Після Фр. Шридера, Г. Гармсторфа, Р. Петермана і др. зладив — К. Вербин).

(Дальше).

З величавих будівель в Морене єсть поправді лиш одна ґотицка церков, бо жителі сеї неутральної републики, видко, не уважають за потрібне будувати величаві будинки публичні; они під сим взглядом дуже розумні і ощадні. Навіть найважнійший будинок в Морене, резиденция посадника або мера — як єго називають з французка, виглядає як зовсім скромненька одноповерховна каменичка в якім нашім місточку, лиш розуміє ся, порядніще удержана, як иноді у нас і инші будинки публичні. Тут містить ся в однім половині на долині уряд посадника або мерово а в другій німецкий уряд почтовий. Цілий поверх служить за резиденцию для мера. З хороших і добре удержаних улиць найзамітнїйша улиця д'Еэ-Ліеж (Rue d'Aix-Liége), котра замітна особливо тим, що єї серединою іде границя. Правий ряд домів при тій улици лежить вже в Німеччині, а лівий належить до неутральної републики.

Важну ролю грало перед кількома роками скромненьке касино в Морене. Знайшли ся були заграничні спекулянти, котрі хотіли завести тут дім гри на взорець того як в Монте Карльо. В касині уставили вже були рулєту і розпочалась була гра. Жителї міста не то не противились тому, але навіть були дуже за тим, бо мали надію, що місто через то дуже піднесе ся і розбогатіє. Зі сторони підприємців було то дійстно дуже добра спекуляция, бо Морене, положене межи трома богатими державами в неутральнім краю, надавало ся знаменито на заведенє тут дому гри, а хоч сама природа охрестности міста не так би може вабила гостий як Монте Карльо або Остенда, то все-таки єї краса при помочи штуки могла би була послужити за досить добру принаду. Хороший парк з невеличким в нім озером були готові, а з часом можна би було ще більше украсити місто і єго охрестність. Але бельґійске правительство попсувало пляни підприємців; оно спротивилось рішучо домови гри в Морено і на єго протест замкнено дім гри по кількох днях.

Зовсім правно то не стало ся, бо в Морене обовязує старий наполеоньский закон а в нім анї словом не згадує ся, що газардовна гра і доми гри заказані. Підприємці відгрожували ся, що будуть процесувати ся а що не було певности, як би процес закінчив ся і чи би підприємці остаточно не виграли, то виринула гадка, чи не було би добре, щоби Бельґія і Пруси розділили між себе сю републику. До сего спонукували також і часті пограничні спори і дивні правні відносини в самій републиці. Впрочім тота гадка поділу републики не нова, бо єї підготовлювано вже від давна а урядово була она подана до відомости ще в 1890 р. Пруский уряд заграничний подав був в тім році на дотичне запитанє до відомости, що вже прийшло до згоди з Бельґією що до розмеженя сего краю і що бельґійске правительство має виготовити проєкт подїлу і розмеженя.

Але бельґійский король то також неаби який спекулянт і здає ся, що через него справа поділу розбила ся; він мабуть домагав ся від Прус значного відшкодованя готівкою за відступленє одної части — поправді чужої землі. Справа проволїкала ся а в сім літ опісля подали були жителї неутральної републики петицию до короля, щоби републику полишено і дальше неутральною, або щоби єї прилучено цілу до Бельґії. Се була очевидно вода на млин бельґійского короля, щоби він міг це більше подорожити ся, а белґійске правительство подало се зараз до відомости пруского правительства і зазначило, що до тої петиції прилучило ся 90 прц. всїх жителїв Морене а між ними й більша часть німецких підданих та всї неутральні. Від тої пори справа була притихла, аж якраз рік тому назад, при кінци січня 1904, виринула знову. Під ту пору був король Леопольд в Берлині в гостині у цісаря Вільгельма і зараз розійшла ся була чутка, що між иньшим обговорювано також справу поділу Морене. Видко однакож, що король Леопольд не зробив інтересу, бо република й доси позістала неутральною.

ністра нема дома, але коли їм пильно, то можуть піти до помічника міністра ґен. Ридзевского і сказати єму, коли мають щось важного. Они й пішли до Ридзевского та сказали єму, що скоро правительство не обіцяє, що будуть покликані репрезентанти народу, то завтра вибухне революция. Ридзевский сказав, що не може в сій справі нічого рішати і депутация пішла до міністра Вітте, котрого також не було дома. Від Віттого заведено депутацию до кн. Мірского, але той відправив її з нічим. Арештоване наступило зараз по іменованю Трепова і Ґоркого, котрий під ту пору був в Ризі, всаджено разом з другими до вязниці в Петро-павловскій кріпости. Тепер будуть они ставлені перед военний суд.

Віллїям Фокс, один з тих, що проповідують гадку митового полагоджена спорів між державами, вдніс ся в справі мирового закінченя російско-японьскої війни до одного з високих урядових достойників в Росиї і одержав від него слїдуюче письмо: „Царске село 23 січня. У відповіди на Ваше письмо з дня 30 грудня 1904 мушу Вам сказати, що мимо того, що гадка о мирі єсть для кождого дуже симпатична, для Росиї на мою думку не настала ще хвиля, щоби подумати о мирі під якими небудь услівями, а тим менше о тім говорити. В виду факту, що сьвіжі морскі і сухопутні сили вислано до борби з неприятелем, тут, як зачувати, кожде слово о мировім суді або о якім иньшім вмішуваню ся до мирових услівий стрітилоби ся з як найбільшою неохотою. Мимо того мушу Вам за добрий намір подякувати“.

З Токіо доносять, що японьский цїсар в дневнім приказі до армії висказав войску подяку за побіду в послїдній битві над переваджаючим неприятелем. Маршалок Ояма у відповіди до цїсаря зазначив, що войска японьскі день і ніч бороли ся хоробро серед сильного морозу. — Адмірал Того виїздкає дня 6 лютого на адміральскім кораблі, але цїли подорожи не звістний.

Новинки.

Львів, дня 2-го лютого 1905.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував практиканта концептового Намістництва, Вит. Островского, концепістом Намістництва. — П. Міністер віроісповідань і просьвіти покликав до служби в ц. к. красвій раді шкільній старосту з Кросна д-ра Стан. Новоселецкого.

— **Перенесеня.** П. Намістник перенїс повітового лїкаря д-ра Кир. Дольницкого з Заліщик до Стрия і санітарного асистента д-ра Мар. Удзелю з Перемишля до Заліщик.

— **Є. Е. п. Президент висшого суду краєвого** др. Александер Тхоржницкий обходив онногди 10-літє своєї президентури і з тої нагоди приймав желаня від радників суду і численні желаня личні і телеграфічні від видних осіб зноза судейских кругів.

— **Кляспфікация в руской ґімназиї у Львові.** З кінцем першого півроку с. р. шкільного кляспфіковано в руській ґімназиї у Львові загалом 873 учеників. З того одержало першу клясу з відзначенєм 62, першу клясу 594, другу клясу 127, а третю 90 учеників. Взагалі на 873 учеників одержало добру ноту 656, лиху 217 учеників.

— **„Вефлеємска ніч“.** Заходом „Рускої Захоронки“ у Львові відбуде ся в салї „Гвізди“ в пятницю дня 3 с. м. о 4 год. по полудни друге дїточе представлене „Вефлеємскої ночи“, штуки в 4 відслонах. — Цїни вступу по 1·50 К і 1 К на сидячі місця, а по 60 і 30 с. на стоячий партер.

— **Репертуар руского театру** у Львові. Субота, дня 4 лютого: „Пташник з Тироля“, оперета в 3 діях Целера. — Недїля, дня 5 лютого: „Підгіряни“, мельодрама зі сьпівами в 3 діях І. Гушалевича. — Второк, дня 7 лютого, перший раз: „Розбитий збанок“, комедия Кляйста в переріобці д-ра Франка.

— **Зелїзнича катастрофа** лучила ся дня 30 с. м. на шляху Загіре-Хирів. Поїзд, зложений з 55 возів, вертав наладований войском і кіньми з Будапешту до Галичини. Межи Мокрим а Загірем поїзд розірвав ся на дві половини і коли перша половина з льокомотивою пігнала наперед, друга задержала ся трохи, а відтак почала дуже скоро котити ся з гори. З трудом лише вдержано вагони, що пішли на неминучу загибель і сполучено з першою частиною поїзду. Але лихо переслїдувало той поїзд дальше. В однім із середних вагонів трісло колесо, наслїдком чого вагон перехилив ся і вискочивши із шин, їхав так від стациї Устрік аж до Коросна. Тут на перехресници перевернув ся зовсїм і потягнув иньші вагони за собою. Повстала паніка. Вояки кричали о поміч, коні ржали і били копитами о стїни вагонів, давлячи своїм тягаром вояків, що їхали в тих самих вагонах для нагляду над кіньми. На щастє поїзд, доїхавши на стацию, станув і катастрофа не приняла ширших розмірів. Вид був страшний. Згаданий вагон був перевернений колесами до гори, а дальших шість вагонів лежало боком. Зі всїх вагонів повибігали перестрашені вояки. Нїхто не знав, як ратувати людий і коний, що страшно кричали і ржали в перевернепім вагоні. Вкінци вирубали одну стїну і добули нещастних. Два вояки і 6 коний тяжко покалїчені, а кільканайцять осїб та звірят потерпіло лекші рани. По 6 годинах поїзд рушив дальше. Їхали ним віддїли драгонів з Дембиці і улани.

— **Дві експедициї до північного бігуна** вибирають ся сего року. Одна з Анґлії під проводом капітана Дрейк, друга з Америки під проводом капітана Пері. За послїдних 355 лїт було 85 виправ до північного бігуна, підчас котрих 283 людий утратило житє, а 11 кораблїв зруснли леди. Від найвисше на північ висуненого місця, по якім ступала людска нога, до бігуна є ще 256 миль.

— **З „Труда“.** Маємо честь повідомити отсим наші Вп. Пані, що ми одержали вже сьвіжий транспорт наймодиїйших шовків, газ і батистів в гарнім виборі і умірковаппх цїнах. Маємо також гарний вибір в капузках, рукавичках, вахлярах і т. н. потребах вечеркових і балевих. При сій нагоді просимо з замовленими суконь балевих поспішити, щоб ми були в можности все на час виконати. — Дирекция.

Найважнійшу ролю відограли в Морене копальні цинкової руди або ґальману і оловяної руди коло сїльця Кельміс, бо то они стались причиною, що сей малесенький кусник землї оголошено неутральним. Давнїйшими часами добувано цинкову руду лиш в сїм однім місци на цїлу Европу і длятого копальні коло Кельміс мали велику вартість. Ще в 1859 р. видобуто тут мілїон сотнарів ґальману і она дала такий дохід, що Пруси дістали аж 15.000 талярів податку а Бельгія 2000 талярів. З часом однакож видавали копальні що раз менше руди, а нині так її вже мало, що добуване вже не оплачує ся і роботи в копальнях застановлено. З упадком копалень щез і предмет спору а се мабуть і єсть одною з причин, длячого добрим сусїдам не пильно з подїлом чужої землї.

2. Република Сан Маріно.

Сан Маріно то найстарша република на сьвіті. Дня 3 вересня 1901 р. обходила она торжественно шїснайцяте столїтє свого єствованя. Нема другої републики, ба нїякої держави в Европі, котра би могла повеличати ся, що стоїть тілько лїт яко самостійна і независима. Назва її пішла від її основателя, каменяра Маріна, котрий прийшов з Дальмациї і тут на горі Тітанус оснував малесеньку християньску державу, з котрої з часом виробила ся найсвобіднїйша независима держава в Европі.

Марінус, котрого церков католицка зачислила до сьвятих, став ся для сеї републики нїби другим Ромулем, лиш з тою ріжницею, що держава, яку він оснував, стоїть довше, як стояла римска держава. В житях сьвятих, які списали т. зв. болляндисти або наслїдники єзуїта Боляндa, розповідає ся, що Марінус був розумним, побожним і пильним ремісником, котрий в часах гоненя християн за римского цїсаря Діоклєцияна прийшов з острова Арбе до Арімінум (нинїшне місто Ріміні в Італії), щоби там пошукати собі роботи при тамошних будівлях портових. Щоби вишукати собі материял будівельний, пішов він на недалеку гору Тітанус, котра нинї називає ся по єго імени та ще й тепер дає богато каміня будівельного. Марінус, яко чоловік практичний, зміркував зараз, що сся гора стояча осторонь від великих міст, може дати не лиш заробок робітникам, але й послужити християнам за безпечний захист в тодїшних неспокійних і грізних для християн часах. Він зачав тут проповідувати робітникам віру Христову і вказував головно на то, як нерівно поділене земске добро між людий та встоював ся дуже за бідними. При тім займав ся він також лїченєм недужих і єму удало ся вилїчити з тяжкої недуги синів якоїсь богатої властительки посїлости з Ріміні, званої Фелїциссіма. До тої властительки належала й гора Тітанус, а она з вдячности дарувала Марінови тоту гору і він поселив ся тут яко самотний пустинник. На найвисшім вершку скали на тій горі виставив він великий хрест, котрий було видко далеко довкола а рівночасно на другій, меншій скалї поставив церковцю, котру присьвятив сьв. Петрови.

Коло сеї церковцї почали опісля осїдати селяни і пастирі з охрестности, котрих римскі урядники страшно здирали і так зробила ся тут мала оселя. На бажанє епіскопа з Ріміні, Гавдентия, висьвятив ся Марінус на діякона а опісля приступив до спілки зі своїм товаришем по фаху „Львом, котрий пізнїйше висьвятив ся також на сьвященика і яко властитель гори Фелїціяно (Фельтас) став основателем ґрафства, з котрого вийшов рід князів властителїв теперішного міста Урбіно. Оба каменярі почали тепер спільно зі своїми товаришами пильно працювати в скалах і старали ся зробити тут свої оселї недоступними для всякого ворога. Так утворила ся на горі громада, котрої основою була свобода і рівність всїх. Марінус брав ще в роцї 359 участь в соборі в Ріміні, а коли на сїм соборі взяли верх Авіяни, він вийшов з него з меншостию участників і пішов до сусїдного місточка а ся подія надала тому місточку назву Каттоліка. Опісля вернув він назад на свою гору і там помер дня 3 чи 4 вересня 366 р. По єго смерти дїло єго не розпало ся, а память єго осталась в основаній ним громаді, котра почитала єго яко сьвятого, заким ще церков признала єго сьвятим. Тїло сего угодника божого і основателя найсвобіднїйшої нинї держави на сьвітї спочиває в Сан Маріно в домовині, зложеній в каплици коло міскої церкви а поза домовиною єсть витесана в скалї печера, в котрій той сьвятий лягав в ночи на спочинок. Отсе єсть початок теперішної републики, а тепер придивім ся їй близше.

Сан Маріно має лиш 61 квадратових кільометрів і 9535 душ, з котрих кождий десятий мужчина обовязаний служити у войску. Цїла армія складає ся з 950 мужа і 38 официрів. Найвисшу власть творить „велика рада“, зложена з 60 і „мала рада“, зложена з 12 членів; виконуючу власть творять два так звані „капітані реджентї“ (управляючі капітани), котрих вибирає „велика рада“ що пів року зпоміж себе. Вибір тих капітанів або реґентів відбуває ся звичайно в половині марта і в половині вересня слїдуючим способом:

У великій радній сали правительственного будинку збирає ся велика рада, або так звані „конзільєрі“ (радні) і вибирають зпоміж себе дванайцять виборців т. зв. „номінаторі“. Тоті номінаторі ідуть відтак до тайного кабінету, що прилягає до великої радної салї і вибирають там других дванайцять з поміж шїстдесять радних, котрих уважають за найдостойнїйших на становища „капітанів реджентів“. Виборці вертають відтак назад до великої салї і тут подають великій радї до відомости імен

Телеґрами.

Відень 2 лютого. Палата послів ухвалила на вчерашнім засіданю §§. 1—5 закона запомогового без зміни.

Варшава 2 лютого. (Петерб. Аґ. тел.) Рух на зелізници привислянській здержано. Вчера хотіли страйкуючі змусити робітників зелізничих, щоби прилучили ся до страйку.

Петербург 2 лютого. (Пет. Аґ. тел.) Обовязки міністра справ внутрішних обняв товариш міністра Дурново.

Петербург 2 лютого. Цар приняв вчера депутацию робітників фабрик і варстатів петербурских в числі 34 і виголосив до них бесіду. З робітниками прийшли були міністер скарбу Коковцев і ґен.-ґубернатор Трепов. В Царскім Селі ждали на них царскі повози, котрі завезли їх до Александрівскої палати. Цар повитав робітників словами: „Здорові були діти!“ а відтак в довшій бесіді виступив против страйків і обіцяв зробити для робітників, що буде можна.

Петербург 2 лютого. Цар, цариця і цариця мати висказали родинам погибших і ранених підчас розрухів 22 січня глубоке сочувство і передали ґен.-ґубернаторови 50.000 рублів на запомоги для родин.

Одеса 2 лютого. (Пет. Аґ. тел.) Вчера о 10 рано виконано в середмістю замах на поліцмайстра Головіна. Коли повіз его їхав через площу перед поліцию, стрілив хтось, а куля поцілила поліцмайстра в праву лопатку. Рана не есть небезпечна; кулю винято. Виновника арештовано.

Курс львівский.

Дня 1-го лютого 1905.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	545·—	555·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	584·—	590·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	300·—	370·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	111·25	—·—
Банку гіпот 4½%	101·30	102·—
4½% листи застав. Банку краев.	101·50	102·20
4% листи застав. Банку краев. .	99·20	99·90
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	99·30	100·—
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	100·—	100·70
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	102·80	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	101·50	102·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·90	99·60
Позичка краев. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·40	100·10
„ м. Львова 4% по 200 кор.	97·40	—·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	87·—	93·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	53·65	55·65
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	29·—	30·—
Італьянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	65·—	69·—
Базиліка 10 кор. (Курс віденьский) . .	21·70	22·70
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·26	11·40
Рубель паперовий	2·53	2·54
100 марок німецких	117·30	111.90
Долар американьский	4·80	5·—

тих дванайцяти, котрих вибрали. Тепер велика рада приступає знов до вибору і вибирає в тайнім голосованю з поміж предложених їй дванацять кандидатів шістьох, котрі мають бути допущені до вибору на реґентів, а іменно вибирає трох із шляхти, а трох з міщан або селян. Імена тих вибраних виписують на карточках, складають по дві разом і вкладають до трох круглих, позолочуваних, металевих пушок, замикають їх і вкладають до урни виборчої, котру відтак несуть до городскої церкви призваня сьв. Маріна. В торжественнім походї ступають за урною реґенти зі своєю ґвардиєю, відтак радні і прочі достойники в своїх парадних строях, котрі походять ще із середновічних часів. По обох боках дороги творить войско в хороших парадних уніформах шпалїр, а музика войскова грає сан-маріньский імн народний. В хорошій церкві дожидає сего походу архіпресьвітер. По відсьпіваню пісні „Прийди духу сьвятий“ отвирає архіпресвітер пушки з виборчими картками і відчитує від престола імена кандидатів зібраному народови. Відтак вкладає картки назад до пушки, замикає їх і кладе до урни виборчої, котру ставить на престолї. Тепер приводять малу дитинку, котрій що найбільше чотири роки і дають їй виймити з урни одну пушку. Міністер справ внутрішних отвирає тоді пушку, виймає картки і подає їх реґентам до відомости. По сім проголошують голосно імена обох нових реґентів. Від 1767 р. мають реґенти титул „екселєнция“.

Старі реґенти урядують ще до кінця місяця, а відтак дня 1 цьвітня або 1 жовтня переймають власть від них нові реґенти. Так бувало в Сан Маріно богато сот літ. Ціле місто прибирає сьвяточну одежу, на вежах старої як сьвіт кріпости Рокка повівають сино-білї хоругви, а ціла армія стоїть в парадї на площі свободи. Нові реґенти виступають перший раз в своїх урядових строях, походячих ще з пятнайцятого столітя, в спенцерах і штанах сягаючих лиш по колїна, в чорних шовкових панчохах, в коротеньких плащиках закинених наопашки і в баретах (шапочках) обшитих горностаями на голові. З боку мають мечі, а на руках білі рукавиці. В такім строю принимають они зрана у великій авдиенцийній сали ґратуляциї від всіх властий і достойників державних. Відтак іде ціле товариство з новими і старими реґентами попереду в торжественнім поході до городскої церкви, де відправляє ся богослужене. Серед гуку гармат вертає похід до великої радної салї, старі реґенти засїдають на своїх тронах, а міністер справ внутрішних відчитує стоячим перед ним новим реґентам урядову присягу в латиньскій мові. Коли они вже зложили присягу, сходять старі реґенти з тронів, здоймають зі своїх плечий великі ленти ордера сьв. Маріно, завішують їх на плеча новим реґентам, а тоті сїдають відтак на трони. На знак преданности кланяють ся старі реґенти глубоко новим достойникам найвисшої виконуючої власти і виходять поважно із салї. Міністри передають тепер нововибраним капітанам реджентї велику державну печатку, ключі від брам міста та від обох кріпостий і торжество кінчить ся.

Оттак відбуває ся в сій взірцевій републиці вибір найвисших достойників. Від коли тота република, не бувало ще того, щоби вибір найвисших достойників держав був причиною якихсь борб партий або якої війни, як то буває часто при виборах в инших републиках, особливо же в полудневій Америцї. Тут мала дитина витягає імена президентів мов карточку з нумерами на льотериї і президенти вибрані.

(Дальше буде).

НАДІСЛАНЕ.

Поїзди льокальні.

Приходять до Львова.

З **Брухович** 6·42, 7·30, 11·45 рано, 3·00, 4·30 і 5·[illegible] по полудни, 7·54 і 8·59 вечером (до 11/9 вкл.)

З **Янова** 8·20 рано, 1·16, 4·45 по полудни, 9·[illegible] вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в неділї і сьвята).

З **Щирця** 9·35 вечером (від 1/6 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

З **Любіня** вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/[illegible] вкл. по неділї і сьвята).

Відходять зі Львова.

До **Брухович** 5·48 рано, 9·30 і 10·50 перед полуднем, 1·05, 3·35 і 5·05 по полудни, 7·05 і 8·0[illegible] вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

До **Янова** 6·50 рано, 9·15 перед полуднем (від 1/5 до 30/9 вкл.), 1·35 по полудни (від 15/5 до 31/8 в неділї і сьвята. 3·18 по полудни (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 по полудни.

До **Щирця** 1·45 по полудни (від 1/6 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

До **Любіня** вел. 2·15 по полудни (від 15/5 до 11/[illegible] вкл. в неділї і сьвята).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).